

Nieuw-Vlaams Magazine

november 2010

Inge Faes en Sophie De Wit:

Justitie op de weegschaal

Europa wil 20 weken
zwangerschapsverlof

De noodlanding
van Belgocontrol

Vooroordelen over het
Vlaams-nationalisme

MAGAZINE VAN DE

NVA
DENKEN.DURVEN.DOEN.

Cijfer van de maand

35 op 88. Dat was het deel van de Vlaamse politieke wereld dat nog welkom was op het koninklijk paleis, nadat ook de N-VA niet meer werd uitgenodigd of zelfs maar werd ingelicht over de aanstelling van een nieuwe bemiddelaar. CD&V, sp.a en Groen! (samen 35 Kamerzetels) bleven nog welkom; N-VA, Open Vld, Vlaams Belang en LDD (samen 53) niet. Over het hele federale België waren nog 72 van de 150 zetels vertegenwoordigd in het Paleis om over een nieuwe regering te spreken.

Nou moe

Volgens sommigen kan het niet dat een minister zijn administratie niet volgt. Dat was uit liberale hoek te

horen om Vlaams minister van Toerisme Geert Bourgeois te kunnen gispren. Nou moe, als dat effectief niet kan, schaf dan toch de ministers af, geef alle macht aan de administratie en ga dan klagen over de dictatuur van de niet verkozen bureaucratie!

Goed bezig

Niet alleen de vakbonden, ook de Waalse werkgevers zijn goed bezig. De UWE (Union Wallonne des Entreprises) maakte op een persconferentie bekend dat de personen- en de vennootschapsbelasting in Belgische handen moeten blijven. De Waalse werkgevers zitten inhoudelijk helemaal op de lijn van FGTB en MOC, de Waalse vakbonden. Kapitaal en syndicaten één strijd. Wie had het eigenlijk nog over een links-rechts-tegenstelling?

Geknipt

“Een groot deel van de achterdocht tussen PS en N-VA wordt ook aangewakkerd door de koninklijke entourage, die tot vorige week via allerlei kanalen nog druk uitoefende op de Vlaamse christendemocraten van CD&V om alsnog De Wever uit de regeringsonderhandelingen te bonjourneren”.

Rik Van Cauwelaert, in Knack
(27/10/2010)

ABVV

MEN BEDRIEGT U
REGIONALISERING VAN DE BELASTINGEN
=
MEER ARMOEDE EN MEER ONGELIJKHEID

De spot op ...

Als een regionalisering van de belastingen gelijk staat aan meer armoede en meer ongelijkheid, dan zijn ook de socialistische vrienden van deze vakbond bedriegers. In de octopusnota, gevoegd bij het Vlaamse regeerakkoord, staat: “Financiële responsabilisering betekent meer fiscale en financiële verantwoordelijkheden. In vergelijking met andere federale landen behoren de Belgische deelgebieden inzake financiële autonomie niet eens tot de middenmoot. Hier is duidelijk behoefte aan een inhaaloperatie.” Ook de sp.a ondertekende het Vlaamse regeerakkoord.

Berg de hangmat toch op!

© Miel Pieters

De voorbije weken is de indruk gewekt dat een grote staatshervorming een zaak was van cijfertjes. Die cijfertjes konden alleen maar aanvaardbaar zijn als niemand een eurocent verliest. Met andere woorden, een grote hervorming is wel oké, maar in feite mag er toch niets veranderen aan de veilige hangmat van het dotatiefederalisme. Dat status quo werd zelfs uitgeroepen tot solidariteit en wie daaraan zou willen schaven bereidde al de 'koude samenleving' voor.

Een grote vakbond ging frontaal in de aanval tegen de N-VA. Want fiscale autonomie zou volgens het ABVV neerkomen op meer armoede en meer ongelijkheid. Dat discours vertoonde een opmerkelijke gelijkenis met wat al maanden in het zuiden van het land werd verteld. De responsabilisering van de deelstaten, die de N-VA voorstaat, werd door de Franstalige partijen en heel hun aanhankelijke pers gebrandmerkt als een valstrik die enkel de verarming en verzwakking van Wallonië en

Brussel op het oog had.

Het is toch eigenaardig. Als je een beetje vertrouwen in eigen kunnen hebt, dan mag je toch veronderstellen dat je juist wél vraagt om zelf te kunnen beslissen over eigen inkomsten en uitgaven. Dan wil je toch zelf je potje koken. Merkwaaardig ook, want in Wallonië wordt met veel bravoure beweerd dat men op de goede weg is en dat het Marshallplan werkt. Dat is prachtig. Wat kan er dan toch tegen die eigen verantwoordelijkheid zijn?

Voor de N-VA is het duidelijk. Als de andere onderhandelende partijen bereid zijn een grondige verandering door te voeren, als ze dus die Copernicaanse hervorming willen, dan doen we mee. Als alles in een steriele cijfertjesdiscussie moet worden afgezwakt om toch maar alles bij het oude te laten, dan doen ze het maar beter zonder ons. We blijven echter hopen.

Bart De Wever
Algemeen voorzitter N-VA

IN MEMORIAM

Afscheid van Rudi van der Paal en Oktaaf Meyntjens

Op 19 oktober overleed **Rudi van der Paal** (85). Van der Paal richtte in 1954 samen met onder anderen Wim Jorissen en Frans Van der Elst de Volksunie op. Hij nam nooit een politiek mandaat op maar was binnen de VU een drijvende organisatorische kracht. Van der Paal bleef zijn hele leven een overtuigde Vlaams-nationalist. Met het heengaan van Rudi van der Paal zijn alle zeven de stichters van de VU nu overleden.

Op 30 oktober overleed **Oktaaf Meyntjens** (87). De Burchtenaar werd al in 1959 lid van de VU en zou decennia actief blijven binnen de partij. Hij werd verkozen tot gemeenteraadslid, provincieraadslid, volksvertegenwoordiger en senator. Van 1989 tot 1994 was hij burgemeester van Zwiendrecht-Burcht. Wij wensen de families veel sterkte in deze moeilijke tijd.

© VFB 1489 ADVN

Rechtvaardiger migratie- en opvangbeleid ...

N-VA-Kamerleden Sarah Smeyers en Theo Francken pleiten voor een duidelijk migratie- en opvangbeleid en een kordaat terugkeerbeleid. “België heeft de asielcrisis en het gebrek aan opvangplekken zelf veroorzaakt door een veel te lakse wetgeving”, verduidelijkt Francken. “Veel mensen die vandaag in opvangcentra zitten, hebben niet eens een asielaanvraag lopen. Anderen zijn dan weer meervoudig asielaanvrager en hebben bijgevolg niet eens recht op opvang.” Sarah Smeyers treedt hem bij: “Elke asielzoeker is bovendien meteen vertrokken voor een procedure die tot 16 maanden kan duren en die dus 16 maanden recht op opvang garandeert. Ons wetsvoorstel wil dit asielstelsel drastisch hervormen door de introductie van een versnelde procedure voor kansloze asielzoekers.” Op die manier wil de N-VA de opvang strikt beperken tot wie het écht nodig heeft: de bonafide kandidaat-vluchteling uit een onveilig land die in zijn eerste procedure zit. Zo kan tot de helft van de opvangplaatsen vrijgemaakt worden.

... en strengere snel-Belgwet

Belg worden is vandaag de dag nattevingerwerk. De naturalisatiewet is zo vaag dat ze op alle denkbare manieren misbruik mogelijk maakt. De N-VA mikt dan ook op een nieuw en duurzaam nationaliteitsbeleid. **Sarah Smeyers en Theo Francken** dienden in de Kamer een wetsvoorstel in om de snel-Belgwet te verstrengen. Daardoor zullen onder andere vreemdelingen met een strafblad, of vreemdelingen die werkonwillig of niet geïntegreerd zijn, de Belgische nationaliteit niet kunnen verkrijgen. Aanvragers in Vlaanderen zullen bovendien een inburgeringsattest moeten voorleggen. Op voorstel van de N-VA mag de Kamercommissie Naturalisaties vandaag geen nieuwe dossiers meer behandelen zolang die strengere criteria niet schriftelijk zijn vastgelegd. Sarah Smeyers: “Dat PS en cdH meteen protest aantekenden tegen ons voorstel, was geen verrassing. Zij wilden dat de commissie kon blijven doorgaan met naturalisaties in afwachting van de nieuwe criteria.” Het is al lang duidelijk dat de Franstalige partijen de strengere criteria niet zien zitten. Elke nieuwe Belg beschouwen zij immers als een potentiële nieuwe kiezer. “Onder

druk van de N-VA is er nu een goed compromis bereikt: de naar schatting 4 000 lopende dossiers worden nog afgewerkt, maar aan de 12 000 nieuwe wordt niet begonnen voordat de strengere criteria er zijn”, besluit Theo.

Stakingsacties spoorbonden

Het spoorverkeer wordt geliberaliseerd, en dat zullen de treinreizigers geweten hebben! Met een derde staking op een maand tijd legden de spoorbonden op 18 oktober het spoorverkeer volledig lam. “Onverantwoord”, zegt **N-VA-Kamerlid**

Steven Vandeput. “De liberalisering van het spoorwegverkeer is een feit, die beslissing is genomen. We begrijpen dan ook niet dat de vakbonden dit achterhoedegevecht blijven voeren alsof alles nog open ligt.” De omvorming van NMBS Logistics tot een performante speler op Europees niveau is nochtans geen pijnlijke bedoening: zowel vakbonden als directie hebben er belang bij dat de tewerkstelling op

lange termijn uitbreidt. “In plaats van te focussen op het jobbehoud van vandaag, kunnen ze zich beter richten op de jobs die morgen kunnen ontstaan doordat ze het bedrijf nu competitiever maken. Helaas lijken de vakbonden dat niet in te zien”, besluit Steven. Ook het betrekken van het reizigersvervoer in een dossier dat er niets mee te maken heeft, tast de geloofwaardigheid aan waarmee de vakbonden hun aanpassingsproblemen in de publieke opinie wensen te brengen.

Mag het iets minder zijn?

Vlaams Parlementslid Marc Hendrickx (N-VA) concludeert uit onderzoek bij 18 universiteiten en hogescholen dat studenten te diep in de geldbeugel moeten tasten om cursussen en boeken te kunnen aankopen. De meeste universiteiten en hogescholen hebben wel een goed werkende dienst studentenvoorzieningen om studenten te helpen die moeilijk rondkomen, maar ze zijn niet bevoegd om de algemene studiekosten te bewaken. Studenten moeten misstanden vaak

zelf signaleren. “Daarom stel ik voor om een Vlaamse ‘maximale pagina-prijs’ voor syllabi vast te leggen”, concludeert Marc Hendrickx. Daarnaast zou de ‘verplichte’ aankoop van boeken van zelfstandig academisch personeel geobjectiveerd moeten worden. En tot slot moeten we de financieringsmethode van universiteiten herbekijken. Marc Hendrickx: “Het is belangrijk dat het academisch personeel wetenschappelijke publicaties uitgeeft, maar de financiering daarvan mag niet op de rug van de studenten gebeuren.”

30 % Brusselse armen is geen karikatuur

In het Brussels parlement stelde minister-president Charles Picqué (PS) onlangs zijn beleidsverklaring voor. Hij schoot met scherp op al wie “karikaturen maakt van zijn gewest” en “gaat lopen met de opbrengsten van zijn gewest”. **Brussels parlementslid Paul De Ridder (N-VA)** schoot graag terug ... eveneens met scherp: “30 procent van de Brusselaars leeft onder de armoedegrens. Is dat dan ook een

karikatuur?” Paul bouwde zijn betoog op rond responsabilisering - van zowel de burger als van de deelstaat - en burgerschap: “Burgerschap en zin voor verantwoordelijkheid moeten elke dag opnieuw concreet ingevuld worden.” Zo’n discours was men niet gewoon in het Brusselse halfrond! Paul De Ridder wees er ook op dat bepaalde gezagsdragers in het Brussels Gewest nogal snel om bijkomende middelen vragen om die dan naar eigen goeddunken te kunnen besteden. Daarbij veronachtzamen ze gemakkelijks dat de Vlaamse Gemeenschap reeds veel investeert in Brussel. Bij de bespreking van de beleidsverklaring van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) was er minder discussie want daar erkennen alle partijen rond de tafel het belang van de gemeenschappen. Net daarom pleitte De Ridder voor een reactie van de VGC op de uitspraken van de PS’ers Rudy Demotte en Paul Magnette, die Brussel “een Franstalig gewest” noemden.

Justitie op de weegschaal

Justitie is een van de zwaarste departementen van de federale overheid. De problemen die het departement al jaren met zich meesleept, zijn helaas van dezelfde orde. Communautaire verschillen spelen ook hier een grote rol.

Naast een broodnodige interne hervorming en modernisering vroeg Bart De Wever in zijn onderhandelingsnota van 17 oktober dan ook een verregaande staatshervorming voor justitie. Zolang die hervorming er niet komt, zal justitie een ‘bedrijf in moeilijkheden’ blijven. De ene noodkreet volgt de andere op, denk maar aan de recente opeenvolgende stakingen in de gevangenissen, de blijvende gerechtelijke achterstand, vrijlatingen door procedurefouten,

de alsmear falende modernisering en het uitblijven van een broodnodige informatisering van het gerechtelijk apparaat ... Kortom, het vertrouwen in justitie dient dringend hersteld te worden. Spelletjes en getouwtrek zijn hier niet aan de orde. Inhoud en inzet wel.

Concrete wetsvoorstellen

Gelukkig stuurde de N-VA na 13 juni enkele heuse justitiespecialisten naar Kamer en Senaat. Zowel in het

halfroond als in de commissie Justitie zaten die niet stil. “Alhoewel we enigszins gehinderd zijn door de lopende onderhandelingen en we ons dus enkel kunnen wenden tot een regering in lopende zaken, heeft onze fractie toch al enkele concrete wetsvoorstellen ingediend”, zegt Sophie De Wit, N-VA-Kamerlid en lid van de commissie Justitie.

“Aansluitend bij de asielproblematiek die de N-VA recent weer aan-

N-VA sterk vertegenwoordigd in justitiecommissies

Kamercommissie Justitie

Sarah Smeyers (voorzitter)

Siegfried Bracke

Sophie De Wit

Kristien Van Vaerenbergh

Plaatsvervangers:

Koenraad Degroote

Daphné Dumery

Theo Francken

Miranda Van Eetvelde

Ben Weyts

Senaatscommissie Justitie

Frank Boogaerts

Inge Faes

Helga Stevens

Karl Vanlouwe

Plaatsvervangers:

Huub Broers

Patrick De Groot

Lieve Maes

Danny Pieters

Luc Sevenhans

© Dreamstime

kaartte, ijveren we voor de aanpassing van de snel-Belgwet en van het Burgerlijk Wetboek inzake schijnpartnerschap. Maar we dienden ook wetsvoorstellen in rond sancties op procedurefouten, de aanpassing van de wetgeving rond de strafuitvoeringsrechtbanken en de voorlopige hechtenis”, vervolgt Sophie De Wit.

Symptomen van falende justitie

Ook de commissie Justitie draait op volle toeren. De N-VA-fractie voelde ontslagnemend minister van Justitie Stefaan De Clerck (CD&V) stevig

aan de tand over een hele reeks problemen. “Allemaal symptomen van een falende justitie”, stelt Sophie De Wit. “De gevangnissen zitten overvol, het personeel staakt om de haverklap. Er is te weinig personeel op de dienst elektronisch toezicht. De topman van het COIV (Centraal Orgaan voor de Inbeslagname en Verbeurdverklaring) wordt ontslagen en dan komen we te weten dat in beslag genomen geld gebruikt werd voor de opsmuk van de federale begroting. Er moeten dus veel vragen beantwoord worden!”

Op zoek naar antwoorden

Nog voor het federale parlementaire jaar van start ging, werd de commissie Justitie al vervroegd samengeroepen. De schrijnende problematiek rond seksueel misbruik in de Kerk vraagt ook een signaal van de politiek.

De N-VA wil echter geen garen spinnen rond deze problematiek door justitie en de Kerk aan het kruis te nagelen. “We willen via een sereen en objectief debat op zoek naar antwoorden, in het belang van de slachtoffers”, legt **commissielid Sophie De Wit** uit. “Die antwoorden moeten ook leiden tot oplossingen voor de toekomst. Niet alleen voor slachtoffers binnen een pastorale relatie maar ook voor getroffen in elke gezagsrelatie.” Aangezien de hoorzittingen met ondermeer professor Adriaenssens en het parket-generaal evenveel vragen als antwoorden opleverden, werd uiteindelijk besloten een **bijzondere commissie seksueel misbruik** op te richten. “Die kan indien nodig worden omgezet in een parlementaire onderzoekscommissie”, aldus nog Sophie De Wit.

N-VA-Kamerlid Sophie De Wit is lid van de bijzondere commissie seksueel misbruik.

Justitie voor de 21ste eeuw

Bart De Wever besteedde in zijn onderhandelingsnota, die hij op 17 oktober voorlegde aan de koning en de andere partijen, ruim aandacht aan justitie. De structuren van de Belgische justitie zijn immers niet aangepast aan de noden van de 21ste eeuw en een bevoegdheidsverdeling kan deels tegemoetkomen aan die noden. Justitie moet dus mee op de trein van de staatshervorming.

- **De gemeenschappen moeten de bevoegdheid krijgen om de organisatie en de werking van het gerecht te regelen**, zowel de rechtbanken in eerste aanleg (politierechtbank, vrederecht, rechtbank van eerste aanleg, rechtbank van koophandel, ...) als die in tweede aanleg (hof van beroep, arbeidshof, ...). In de nota blijft Brussel een federaal gerechtelijk arrondissement. Het militaire gerecht, het Hof van Cassatie, de Raad van State, het Grondwettelijk Hof en het federale parket blijven op het niveau van de federale overheid.
- **De gemeenschappen moeten hun eigen administratieve rechtscolleges kunnen oprichten**. Zo moeten burgers niet steeds naar de Raad van State indien zij een beslissing willen aanvechten.
- **De gemeenschappen moeten een grotere rol spelen in het vervolgingsbeleid en het jeugdsanctierecht**, volgens eigen noden en beleidsinzichten. De gemeenschappen zijn al deels bevoegd in het jeugdsanctierecht. Door alle bevoegdheden op gemeenschapsniveau samen te brengen, zal de efficiëntie alleen maar verhogen.

U kunt de volledige onderhandelingsnota nalezen op www.n-va.be/blikvangers/verduidelijkingsnota

B-H-V is ook een

Een mens zou het haast vergeten, maar naast het kiesarrondissement B-H-V bestaat er ook nog zoiets als het gerechtelijk arrondissement B-H-V. Daar stellen zich gelijkaardige problemen. Het territorialiteitsbeginsel dat geldt als grondslag van het taalgebruik in gerechtszaken - "streektaal is gerechtstaal" - is niet van toepassing in B-H-V.

In het gerechtelijk arrondissement B-H-V ligt de nadruk op het personaliteitsbeginsel: daarbij bepaalt de (Franstalige of Nederlandstalige) persoon en dus niet het grondgebied welke taal wordt gebruikt. In theorie zou tweederde van de Brusselse magistraten tweetalig moeten zijn. Maar in de praktijk is dat helemaal niet zo, zeker niet nadat in 2002 bepaald werd dat de magistraten slechts een functionele kennis van de andere taal moeten bewijzen. Het Grondwettelijk Hof stelde nochtans dat een algemene kennis van de andere taal geen onredelijke eis is.

Vragen om moeilijkheden

In 2007 konden 31 van de 32 Nederlandstalige rechters hun kennis van het Frans bewijzen. Maar bij de Franstalige rechters hadden slechts 36 van de 72 het Nederlands voldoende onder de knie. Dat vraagt natuurlijk om moeilijkheden. Zo kunnen de kaders niet opgevuld worden bij gebrek aan tweetalige magistraten, en dat is op zijn beurt nefast voor de gerechtelijke achterstand. De versoepeling van de tweetaligheidvereiste zet de Franstalige kandidaatmagistraten er bovendien niet toe aan om Nederlands te leren, en Nederlandstalige rechtzoekenden worden benadeeld omdat ze geconfronteerd worden met eentalig Franstalige magistraten ... Een efficiënt justitiebeleid is dus geenszins gebaat bij het behoud van de huidige regeling. Een split-

gerechtelijk arrondissement

Een efficiënt justitiebeleid is geenszins gebaat bij het behoud van de huidige regeling. Een splitsing van het gerechtelijk arrondissement is noodzakelijk.

sing van het arrondissement is daarom noodzakelijk.

Territoriale splitsing parket, functionele splitsing zetel

We mogen de Nederlandstalige Brusselselaars niet aan hun lot overlaten en daarom is een zuiver territoriale splitsing van het gerechtelijke arrondissement niet aan te raden. Wel wil de N-VA een territoriale splitsing van het **parket**, dat strafzaken behandelt. Daar is een territoriale splitsing nodig in een Nederlandstalig parket Halle-Vilvoorde en een tweetalig parket Brussel-Hoofdstad. Anderzijds dringt zich een functionele splitsing op van de **zetel**, die uitspraken moet doen. Alle Nederlandstalige zaken zouden zo uitgesproken worden door een

Nederlandstalige rechtbank die bevoegd is voor het grondgebied Halle-Vilvoorde-Brussel-Nederlandstalig. De Franstalige zaken komen dan voor een Franstalige rechtbank die bevoegd is voor Brussel-Hoofdstad.

Geen mirakeloplossing

De splitsing van het arrondissement is echter geen mirakeloplossing voor alles wat fout loopt bij Justitie. Daarvoor is een grondige hervorming van het gerechtelijk apparaat noodzakelijk, een hervorming die er niet komt door de botsende visies van Vlamingen en Franstaligen.

Net daarom vraagt de N-VA om van de rechterlijke organisatie een gemeenschapsbevoegdheid te maken, zodat Vlaanderen het heft in eigen handen kan nemen.

Tik op de vingers

Senator Inge Faes: "Iedereen moet recht hebben op de bijstand van een advocaat vanaf het eerste verhoor."

De N-VA-fractie in de Senaat is volop bezig aan een wetsvoorstel in verband met het Salduz-arrest. Dat arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voorziet dat iedere persoon in strafzaken recht moet hebben op de bijstand van een advocaat vanaf het eerste verhoor.

"In België is dat nog steeds niet het geval. Daarvoor hebben we van het Europees Hof al een tik op de vingers gekregen", waarschuwt **N-VA-senator Inge Faes**, die ook zetelt in de Senaatscommissie Justitie. "Er is nochtans geen tijd te verliezen. De laatste weken is nog maar eens duidelijk geworden wat de gevolgen zouden kunnen zijn als Justitie dit arrest naast zich neerlegt. Want bijvoorbeeld ook Els Clottemans en Leopold Storme, beiden veroordeeld voor moord door het Hof van Assisen, hebben geen bijstand gekregen van een advocaat bij hun eerste verhoor. België loopt het risico om veroordeeld te worden ... Recent veroordeelde moordenaars zouden daardoor wel eens terug op vrije voeten kunnen komen."

Hier leert men Nederlands!

In de Vlaamse Rand is het percentage buitenlandse inwoners (10 %) dubbel zo hoog als elders in het Vlaams Gewest. Slechts iets meer dan 40 % van de gezinnen met jonge kinderen in de Rand spreekt Nederlands. In de faciliteitengemeenten is dat zelfs maar 14 %. Het gevaar dat de Vlaamse Rand ontnederlandst is erg groot.

Vlaams minister van de Vlaamse Rand Geert Bourgeois zet samen met vzw de Rand in op taalpromotie. Om de harmonieuze samenleving van verschillende bevolkingsgroepen te bevorderen, is het immers een absolute noodzaak dat alle inwoners een gemeenschappelijke contacttaal hanteren. Daarom zetten we anderstaligen ertoe aan om het Nederlands te leren, te gebruiken en te oefenen.

Nederlands leren is plezant

Minister Bourgeois: "Een taal leren vergt heel wat inspanning en tijd. Toch hoeft dat niet altijd met studieboeken te gebeuren of in een saai klaslokaal. Nederlands leren mag best plezant zijn. Dat bewijst vzw de Rand met haar taalpromotie-initiatieven die op maat gesneden zijn van de cursisten Nederlands." Eind oktober stelde de minister

Lennaert Maes, Geert Bourgeois en een Bonski bij de voorstelling van 'Spreek het uit'.

"Veel Nederlandstaligen schakelen uit behulpzaamheid over op het Frans of het Engels. Maar dat ontnemt de anderstaligen een kans om hun Nederlands te oefenen."

samen met vzw de Rand de CD 'Spreek het uit' van Lennaert Maes & de Bonski's en het educatieve gezelschapsspel 'De Marktkramers' voor.

Zeg het met muziek

Met covers, eigen nummers en de Bonski's brouwde Lennaert Maes (van Lenny en de Wespen) een mooie, grappige en interactieve muzikale voorstelling voor een niet-Neder-

landstalig publiek dat Nederlands leert. De focus ligt daarbij op de verstaanbaarheid van de Nederlandstalige liedjes. Een flinke dosis humor is nooit veraf en de Bonski's sporen het publiek aan om actief mee te doen. Vanaf 2011 gaat de muziekvoorstelling rond in de verschillende gemeenschapscentra in de Vlaamse Rand. Nadien kan de voorstelling geboekt worden in de rest van Vlaanderen, bijvoorbeeld door scholen of culturele centra. De CD 'Spreek het uit' ondersteunt de voorstelling.

Al spelend leren

Vzw de Rand lanceerde ook het educatieve spel 'De Marktkramers', dat ontwikkeld werd door het Centrum Informatieve Spelen. Het groepsspel moet de spreekdurf van de cursisten verhogen.

Een taal leren doe je immers best door ze veel te spreken - niet enkel in de les, maar ook in het dagelijkse leven. Een brood bestellen bij de bakker, de weg vragen, een ticket kopen in het station: het zijn allemaal ideale gelegenheden om het Nederlands te oefenen.

Dat lijkt misschien gemakkelijk, maar in de praktijk schakelen veel Nederlandstaligen - uit behulpzaamheid - over op het Frans, het Duits of het Engels. Dat is jammer, want het ontnemt de anderstaligen een kans om te oefenen.

Minister Bourgeois mocht even meespelen met het educatieve spel 'De Marktkramers'.

Investeringsprojecten versnellen

De Vlaamse regering keurde recent een visienota goed waardoor ze maatschappelijk belangrijke investeringsprojecten versneld kan uitvoeren. De Vlaamse overheid mikt daarmee niet alleen op een versnelling maar evenzeer op een kwaliteitsverbetering. We vroegen Vlaams minister Philippe Muyters om een woordje uitleg.

Minister Muyters, wat betekent deze visienota concreet?

De nota betekent vooral dat grote projecten in de toekomst sneller en efficiënter uitgevoerd kunnen worden. We zetten hiermee de bakens uit voor een versnelling en een kwaliteitsverbetering van het proces.

Het actieprogramma bestaat uit twee grote luiken. Een eerste luik gaat over de versnelling van alle vergunningsprocessen. Het accent ligt vooral op een integratie en vereenvoudiging van de bestaande procedures. Hoe meer procedures er samen kunnen verlopen, hoe meer tijdswinst er wordt geboekt. We willen ook meer samenwerking stimuleren.

Met het tweede luik wil de Vlaamse regering de investeringsprojecten aanpakken die enkel door een bestemmingswijziging gerealiseerd kunnen worden. Omdat voor deze projecten ook een planproces nodig is, kan de looptijd namelijk zeer lang zijn.

Hoe ziet die hervormde aanpak er dan uit?

Je kan het proces vergelijken met een 'drietrapsraket' met drie beslissingsmomenten: de startbeslissing, het voorkeursbesluit en het projectbesluit.

De projecteigenaar dient eerst zijn project in bij de betrokken overheid. Die neemt al dan niet een startbeslissing. Een procesnota omschrijft alle actoren en alle stappen die het pro-

Grote investeringsprojecten zoals de heraanleg van het klaverblad in Lummen kunnen in de toekomst sneller uitgevoerd worden.

ject moet doorlopen. Met de aanstelling van een projectleider vat dan het voortraject aan waarin het project op een geïntegreerde manier technisch verder onderzocht wordt op het vlak van milieu, economie, landbouw, mobiliteit, enzovoort. De resultaten van die onderzoeken worden voorgelegd aan het publiek.

En daarop volgt dan een voorkeursbesluit en een projectbesluit?

Inderdaad, op basis van de inspraak van het publiek neemt de overheid eerst een voorkeursbesluit. Daarmee kiest ze definitief voor een bepaald alternatief. Nadien volgt dan de 'uitwerkingsfase' met de bestaande formele procedures van plannen en vergunnen en met een integratie van de publieke consultatierondes die vandaag bestaan. Deze fase wordt afgerond met het projectbesluit dat alle beslissingen samenvoegt: zowel de

definitieve vaststelling van het bestemmingsplan als de machtigingen en vergunningen.

Hoeveel sneller zullen projecten opgeleverd kunnen worden?

Via de geïntegreerde aanpak van het eerste luik zitten alle procedurestappen, die nu ná elkaar worden gezet, in één voortraject en één uitvoeringsfase. Op basis van de uitgewerkte voorbeelden blijkt dat er een tijdswinst kan zijn van maar liefst 20 tot 25 maanden.

Zijn er naast de snelheidswinst nog andere voordelen?

De procedures zullen ook transparanter en meer rechtszeker zijn. En niet onbelangrijk: de burger krijgt op twee cruciale momenten inspraak. Bovendien kan hij het voorkeursbesluit en het projectbesluit ook juridisch aanvechten.

De vooroordelen van 200 bekende Belgen

“Het is de solidariteit die een cultuur groot maakt”, stelden 200 bekende Belgen in De Morgen. Het manifest dat ze ondertekenden is illustratief voor de heersende vooroordelen tegenover het Vlaams-nationalisme. Lieven Dehandschutter en Wilfried Vandaele, beiden Vlaams Parlementslid, schreven een weerwoord.

Vroeger werd men Vlaamsgezind omdat men door zijn Vlaming-zijn werd beperkt, schrijven Dehandschutter en Vandaele. Maar de tijd dat Vlamingen werden gediscrimineerd omdat zij geen Frans spraken, behoort tot het verleden, behalve misschien in Brussel en de Vlaamse Rand. Van een *blocked mobility* - het idee dat men in zijn sociale mobiliteit geblokkeerd is omdat men is wie men is - hebben de meeste Vlamingen geen last meer.

Geblokkeerde democratie

Het Vlaams-nationalisme zoals dat door de N-VA wordt belichaamd zet zich daarom niet louter in voor de sociale rechten van de Vlamingen, maar vooral voor hun democratische rechten. De Vlaamse Gemeenschap zit immers geblokkeerd in een ondoorzichtig staatkundig systeem. Allerlei grendels en mechanismen, ooit ontworpen ter bescherming van de gemeenschappen, zijn meer en meer een rem op de toepassing van elementaire democratische principes. België is geen werkbare, maar een geblokkeerde democratie. Die verschuiving van *blocked mobility* naar *blocked democracy* kenmerkt het moderne Vlaams-nationalisme, poneren Wilfried Vandaele en Lieven Dehandschutter.

Sociale verantwoordelijkheid

Volgens de 200 ondertekenaars is het Belgische status

quo de laatste beschutting tegen de Vlaamse en Europese hervormingswoede, die niets meer zou zijn dan “verkapte asociale besparingsdrang”. De N-VA is zich ervan bewust dat de huidige economische situatie ons verplicht te besparen - echter niet om de sociale verworvenheden af te breken, maar juist om die te beschermen! Als er nu geen fundamentele hervormingen komen, hoeven we ons over twintig jaar geen zorgen meer te maken over de sociale zekerheid. Ze zal er dan niet meer zijn. Als Vlaams-nationalisten dragen wij een sociale verantwoordelijkheid tegenover onze eigen gemeenschap én andere gemeenschappen.

Open identiteit

Evenmin willen wij mensen een culturele identiteit opdringen, vervolgen de twee N-VA-parlementsliden. Elke identiteit is een sociale constructie en is daardoor onderhevig aan verandering. Het heeft dan ook geen zin om lijstjes aan te leggen van voorwaarden waaraan men moet voldoen om 'Vlaming' te (mogen) zijn. Want een identiteit die zichzelf betonneert, is ten dode opgeschreven. Een open identiteitsconcept is de beste basis voor een democratische, solidaire en inclusieve samenleving. Als Vlaams-nationalisten hebben wij de ambitie om onze gemeenschap te schragen op een identiteit die aan anderen - ook mensen van andere culturen! - de kans biedt om lid te worden van die gemeenschap, besluiten Vandaele en Dehandschutter. Wij zijn ons ervan bewust dat er vormen van nationalisme bestaan die een andere definitie hanteren. Maar dat nationalisme is niet het onze.

 Het volledige artikel van Lieven Dehandschutter en Wilfried Vandaele kunt u nalezen op www.n-va.be/nieuws/opinie/de-vooroordelen-van-200-culturele-iconen

De noodlanding van Belgocontrol

© N-VA

Op 28 september 2010 brak er bij Belgocontrol een wilde staking uit. De verkeersleiders legden het werk neer en meteen konden 50 000 reizigers geen kant meer op. De staking was een symptoom van een lang aanslepende problematiek bij het overheidsbedrijf.

Belgocontrol is als autonoom overheidsbedrijf verantwoordelijk voor de controle en het beheer van het luchtverkeer in het Belgische luchtruim. Het bedrijf telt 970 personeelsleden, onder wie 350 luchtverkeersleiders. PS-coryfee Jean-Claude Tintin is als afgevaardigd bestuurder verantwoordelijk voor het management. “Of net het gebrek daaraan”, zegt Bert Wollants, die het dossier voor de N-VA opvolgt vanuit de Kamer. “De luchtverkeersleiders zien in hem de grote verantwoordelijke voor de aanslepende financiële en sociale malaise. Dat hij z’n eigen zoon aanstelt als privéchauffeur en er een schaduwkabinet op nahoudt, laat alvast niet veel aan de verbeelding over.”

Ook ontslagnemend staatssecretaris Etienne Schouppe (CD&V) leeft op voet van oorlog met Tintin. “Een audit die Schouppe bestelde bij KPMG schetst een vernietigend beeld. Maar tegelijkertijd laat men de problemen bij Belgocontrol maanden aanslepen. Zoiets is onbegrijpelijk”, vindt Wollants.

Vage voornemens

In 2009 kende Belgocontrol een tekort van 35 miljoen euro. Dat tekort is deels te wijten aan het disfunctioneel samenwerkingsakkoord met het Vlaams en het Waals Gewest, dat de regionale luchthavens kosteloos voorziet

van luchtverkeersdiensten. “Zo loopt Belgocontrol bijna 11 miljoen Waalse en 9 miljoen Vlaamse euro’s mis”, berekende Bert Wollants. “Een federale regering die daarenboven voor 20 miljoen uit de reserves graait, heeft het niet te best voor met het bedrijf.”

Heel wat briefwisseling, rapporten en wederwoorden tussen luchtverkeersleiders, bestuur en overheid gingen dan ook de spreekwoordelijke druppel op 28 september vooraf. Bert Wollants: “Steeds was er sprake van vage voornemens of maatregelen die hun doel volledig bleken te missen. De staking is dan wel voorbij, maar het sociale klimaat lijkt allerminst te verbeteren.”

Geloof

Intussen liep de beheersovereenkomst af op 1 maart 2010. “Maar er is nog altijd geen zicht op een nieuwe overeenkomst”, weet Bert Wollants.

“Dit is dus allerminst een gezonde

manier om met een belangrijk overheidsbedrijf om te gaan.” De aanstelling van een competent en gedepoliteerd management moet de sociale rust doen terugkeren. Belgocontrol heeft immers alle troeven in huis om een performante Europese speler te worden: de centrale ligging en complexiteit, de hoogstaande opleidingsfaciliteiten en de aanwezigheid van hypermoderne technische uitrusting zijn belangrijke pluspunten. Maar dan moet er wel een doordacht financieel beleid komen, met een responsabilisering van alle betrokken overheden. “Dit alles heeft echter pas zin indien de regering effectief in haar overheidsbedrijf gelooft in plaats van het uit te hollen”, besluit Wollants. “Belgocontrol heeft veel potentieel, maar enkel een verantwoordelijk beleid, zowel binnen het bedrijf als vanwege de overheid, kan die deur openen.”

Belgocontrol moet eerst en vooral een competent en gedepoliteerd bestuur krijgen.

Gunnar Michielssen

© Luc Collet

Gunnar Michielssen (43) uit Overijse is een professionele veelvraat. Hij geeft seminars over communicatie, schrijft artikels en begeleidt in zijn vrije tijd startende zelfstandigen die dromen van een eigen zaak. Voor die ambitieuze dromers schreef hij het boek “Eindelijk Eigen Baas” (LannooCampus & Het Spectrum), dat sinds een paar weken in de boekhandel ligt.

“Ik heb iets met woorden”, waar- schuwt Gunnar. “Wanneer ik vroeger op school een opstel mocht schrijven, ging ik euforisch naar huis.

Vrijwel meteen na mijn rechten- studie startte ik als zelfstandig copywriter. Ik denk dat miljoenen Vlamingen mijn werk hebben gelezen: etiketten op potten Nutella, foldertjes bij flesjes Tabasco en opschriften op cornflakesdozen ... Niet meteen hoogstaande literatuur, maar toch gaf het schrijven mij telkens een kick.

Ik kan niet zwijgen

De laatste jaren geef ik vooral seminars over communicatie. Zo maakte ik van mijn grootste gebrek - ik kan niet zwijgen - mijn beroep.

De voorbije zeven jaar sprak ik voor meer dan 7 750 mensen uit het bedrijfsleven, zaakvoerders en communicatiespecialisten over thema's als efficiënt e-mailen, copywriting, direct mail of schrijven voor het internet. Toen de N-VA me vroeg op vrijwillige basis een snelcursus Politieke Copywriting voor afdelingen te geven, zegde ik meteen toe. Mijn drukke agenda belet mij om mij politiek te engageren, maar zo kan ik toch iets doen voor een zaak waarin ik rotsvast geloof.

De huis-aan-huisbladen zijn voor de N-VA-afdelingen erg belangrijk. Gelukkig is het schrijven van een boeiend artikel niet moeilijk als je de basisregels kent. Na Asse, Hasselt en Roeselare geef ik binnenkort sessies Politieke Copywriting in

Herentals en Nazareth. Inschrijven voor deze vormingsdagen kan nog via de afdelingsvoorzitter of -secretaris.

Regio van ondernemers

Als hobby begeleid ik kandidaat-zelfstandigen op weg naar een eigen zaak. Ik geloof dat Vlaanderen er beter van wordt als meer mensen erin slagen zich los te werken uit het stramien van een vaste baan. Het vrije ondernemerschap maakt vaak gelukkiger en productiever. Met mijn boek Eindelijk Eigen Baas wil ik doeners aanzetten voor zichzelf te beginnen. Vlaanderen is altijd een regio van ondernemers geweest. Dat maakt deel uit van ons cultureel erfgoed en mag niet verloren gaan.”

Gezin: al 18 jaar samenwonend met Veerle, mama van mijn 5 kinderen: Maartje, Nina, Thea, Mies en Willem

Lid van de N-VA sinds: 2005

Levensmotto: Niemands meester, niemands knecht

Culinair hoogtepunt: simpele, eerlijke boerenkost

Laatste boek: The Black Swan van Nassim Nicholas Taleb

Favoriete reisbestemming: Noorwegen. Pas ontdekt, maar echt indrukwekkend.

Karel Van Eetvelt (UNIZO): “Zonder responsabilisering kan het niet”

Karel Van Eetvelt (44) is sinds 1 december 2004 gedelegeerd bestuurder van UNIZO, de Unie van Zelfstandige Ondernemers. Zijn organisatie verenigt ongeveer 85 000 ondernemers, zelfstandigen, KMO's en vrije beroepen in Vlaanderen en Brussel. De grootste ondernemersorganisatie van het land is vanzelfsprekend een belangrijke speler op het sociale veld. We stelden hem enkele vragen.

Het land zal het nog wel even moeten stellen zonder nieuwe regering. Bij sommigen is het ongeduld groot. Hoe zit dat bij uw leden? Snel of toch bedachtzaam?

Het belangrijkste is om tot duurzame oplossingen te komen. Je moet nu onderhandelen om de moeilijke knopen door te hakken en er bindende afspraken rond te maken. Snel een regering vormen die moeilijke dossiers uit de weg gaat en après nous le déluge, gaat niet op. De economie wacht niet, maar ongeduld is niet de oplossing.

Begin oktober zei u nog in een radiogesprek dat paniek zaaien niet nodig is, maar dat men de financiële markten nu ook niet moet uitdagen. Zitten we niet te lang te wachten op de nodige hervormingen?

Tja, hoe je het ook draait of keert: er zal een akkoord, dit wil zeggen een compromis, moeten komen. Ik meen dat een goede hervorming van de financieringswet het belangrijkste is, aangezien dit ook een impact zal hebben op een al of niet duurzame financiering van de federale staat, haar gewesten en gemeenschappen.

Paniek zaaien was en is inderdaad niet nodig, maar ook de financiële markten kunnen op een moment reageren als een akkoord te lang uitblijft. Zij kijken

evenwel niet naar de communautaire perikelen maar wel naar het nemen van duurzame maatregelen die het begrotingstekort terugdringen. Als dat te lang duurt, terwijl de ons omringende landen al reageren, gaat ook op de financiële markten zenuwachtigheid ontstaan.

Een grote vakbond heeft onlangs opgeroepen tot frontvorming. “Regionalisering van de belastingen = meer armoede en meer ongelijkheid”, zegt het ABVV. Straks zit u wel met die bond aan tafel. Wat vindt u daarvan?

Ik maak mij zelf niet zo druk in het spierballengerol naar aanleiding van congressen of op de vooravond van onderhandelingen. Het hoort er blijkbaar bij, al vind ik die uitspraken niet zo verstandig.

Ten gronde stel ik mij de vraag hoe je de staatsfinanciën ooit op orde kan krijgen als je niet sterk responsabiliseert. Dat kan niet volgens mij, tenzij je gelooft dat we ongestraft een nog veel zwaardere belastingdruk op onze economie, zijnde onze ondernemers en de actieve mensen, kunnen leggen.

Karel Van Eetvelt, gedelegeerd bestuurder UNIZO: “De financiële markten kijken niet naar de communautaire perikelen maar wel naar duurzame maatregelen die het begrotingstekort terugdringen.”

20 weken voor moeders in Europa?

In het Europees Parlement worden discussies op het scherp van de snee gevoerd. Gelukkig maar, want de beslissingen van het parlement hebben vaak een erg concrete impact op ons dagelijks leven. Een mooi voorbeeld hiervan is het wetsvoorstel waarin het zwangerschapsverlof geregeld wordt.

Vanwaar de gevoeligheid van dit dossier? Afgezien van de bestaande Europese minimumstandaard van 14 weken zwangerschapsverlof, verschillen de verlofregelingen in de 27 lidstaten drastisch.

In ons land krijgen moeders bijvoorbeeld 15 weken met een begrensde verloning. Britse moeders hebben recht op 52 weken maar die worden zo slecht vergoed dat ze meestal al na zes weken terug aan het werk gaan. Duitsland voorziet 14 weken en combineert dit met een aantrekkelijk systeem van ouderschapsverlof.

Op glad ijs

De Europese Commissie begaf zich dus op glad ijs toen ze in 2008 voorstelde het minimum op te trekken tot 18 weken, waarbij de verloning niet lager mocht zijn dan de ziektevergoeding. In het parlement werd hevig gediscussieerd over de lengte van het zwangerschapsverlof, de verloning tijdens het verlof en de opname van vaderschapsverlof in de EU-wet. Tijdens de plenaire zitting van oktober stemde een meerderheid enigszins verrassend in met **20 weken volledig betaald zwangerschapsverlof en twee weken volledig betaald vaderschapsverlof.**

Een brug te ver

N-VA-Europarlementslid Frieda Brepoels, die het dossier op de voet volgde, was het daar niet helemaal

De N-VA pleit voor een zwangerschapsverlof van zes maanden, te verdelen tussen moeder en vader.

mee eens. "Het N-VA-programma pleit voor de verdere ontwikkeling van zwangerschaps-, bevallings- en vaderschapsverlof. Wij vragen in totaal **zes maanden, te verdelen tussen moeder en vader en met een maximum van vier maanden per ouder.** Daarom vond ik een verhoging tot 18 weken wel mogelijk, maar 20 weken is een brug te ver. Ook een volledige bezoldiging lijkt me in de huidige budgettaire precare omstandigheden niet haalbaar. In ons land zou een verlenging van 15 naar 18 weken met de huidige betalingsregeling al een meerkost van

77 tot 90 miljoen euro per jaar betekenen!" Bovendien bestaat de vrees dat vrouwen door deze maatregel minder aantrekkelijk zouden worden op de arbeidsmarkt. Frieda Brepoels steunde wel de vraag naar een betaald vaderschapsverlof van twee weken.

Dit verhaal is echter verre van afgelopen. De bal ligt nu in het kamp van de Raad van Ministers die meer dan waarschijnlijk niet zal instemmen met 20 weken volledig betaald verlof. Er volgen dus nog zware onderhandelingen!

Respect en verdraagzaamheid à la française

Sommige Franstalige politici verwijten Bart De Wever en de N-VA dat "de rechten van Franstaligen in de Rand met de voeten worden getreden". Ze verwijten de Vlamingen een gebrek aan respect en verdraagzaamheid aan.

Enkele concrete voorbeelden van de taaltolerantie van Franstaligen in binnen- en buitenland illustreren wat Franstalige politici precies verstaan onder verdraagzaamheid. Zo blijkt de taaltolerantie in de **officieel Franstalige Canadese provincie Québec ten aanzien van de Engelstalige minderheid** een illusie. Er wordt zelfs een heuse taalpolitie op de been gebracht die overtreders moet beboeten.

Voor een ander staaltje taaltolerantie à la française volstaat het een kijkje te nemen in het onderwijs in Baskenland en Bretagne, waar **het Baskisch en Bretoens nog steeds stiefmoederlijk behandeld** worden. Of dichterbij huis: **het Vlaamse schoolje in het Waalse Komen** wordt al jaar en dag gesaboteerd door de Franse Gemeenschap en het gemeentebestuur, die elke financiële steun mordicus weigeren.

Soms gaat men zelfs zo ver een taal simpelweg te verbieden, zoals onlangs gebeurde met het **Occitaans in Montpellier**. Een Frans Hof verbiedt de gemeente Villeneuve-lès-Maguelone plaatjes op te hangen waarop de naam van de gemeente ook in de taal van de troubadours wordt vermeld.

De illusies van Herman Van Rompuy

In zijn nieuwe boek "In de wereld van Herman Van Rompuy" laat de vorige Belgische premier en huidig Europees Raadsvoorzitter Van Rompuy zijn licht schijnen over een aantal Europese thema's. In Terzake (26/10/2010) gaf hij de lancering nog een extra zetje.

Een onafhankelijk Vlaanderen zou volgens de excellentie binnen de Europese Unie onmogelijk, niet wenselijk en dus pure nonsens zijn. Bovendien kan de EU geen taken van België overnemen want de Unie is met louter 1% van het BBP 'budgetair onderontwikkeld'. Als kers op de taart wist Van Rompuy nog dat hij geen enkele nationalistische partij kent die pro-Europees is. Ziezo, die zat.

Meer Vlaanderen, meer Europa

Verbijsterende uitspraken van een man die de N-VA toch al jaren kent ... Deed hij zijn uitspraken vanuit een frustratie over de politieke situatie in België of hield de Europresident zich echt van de domme? Hoe dan ook, beweren dat de N-VA allesbehalve een Europese partij is, klopt van geen

kanten en dat weet Van Rompuy best. De slogan van de N-VA tijdens de verkiezingen van 2009 luidde overigens "Meer Vlaanderen, meer Europa".

Ivoren toren

Herman Van Rompuy lijkt zich in korte tijd aardig genesteld te hebben in het clubje van Europese staats- en regeringsleiders. Hij gelooft nog altijd in het beeld van een onveranderlijk statenstelsel in Europa. Helaas voor hem misschien: regio's of deelstaten nemen steeds meer het initiatief binnen de globalisering en het Europese proces. Zij tonen aan dat welvaart en welzijn ook op andere niveaus dan de natiestaat verzekerd kunnen worden, soms zelfs beter.

Zowat de hele EVA-fractie bestaat uit nationalistische partijen die pro-Europees zijn: N-VA, Plaid Cymru (Wales), Scottish National Party (Schotland), Esquerra Republicana de Catalunya (Catalonië), U Partitu di a Nazione Corsa (Corsica) ...

Het beste voorbeeld hiervan is ironisch genoeg België, waar het lamgeslagen federale bestuursniveau de omschakeling naar een geglobaliseerde economie niet aankan. Helaas neemt Van Rompuy nu ook vanuit zijn Europese ivoren toren de vlucht vooruit ...

Trefdag Media en Politiek

In een afgeladen zaal in het Geuzenhuis in Gent vond op 23 oktober de Trefdag rond Media en Politiek plaats. Drie gastsprekers legden er de mechanismen bloot die bijdragen aan de beeldvorming over politiek.

Professor **Hendrik Vuye** van de Naamse Universiteit gaf een in Vlaanderen weinig bekend overzicht van de beeldvorming over de staatshervormingen in Franstalig België. Voor de Franstalige minderheid betekende iedere staatshervorming, te beginnen met het vastleggen van de taalgrens, de versterking van hun positie in het Belgisch bestel. Voor de Vlamingen ging het daarentegen om steeds meer autonomie. De scheiding der geesten tussen Vlamingen en Franstaligen is dus veel ouder dan vandaag, hoewel de voorbeelden ervan steeds flagranter worden, getuige de manier waarop de Franstalige pers over Bart De Wever bericht.

N-VA-Kamerlid Siegfried Bracke ging in debat met ex-VUB-prof Frank Thevissen over de rol van politieke journalistiek.

Het volgende luik van het programma was een debat tussen **Frank Thevissen**, voormalig VUB-professor, en N-VA-Kamerlid **Siegfried Bracke** over de rol van de (politieke) journalistiek. Thevissen en Bracke blijken er sterk uiteenlopende meningen op na te houden over de invloed die de politiek uitoefent (of tracht uit te oefenen) op journalisten en over de maatschappelijke opdracht van journalisten. Eenvoudig gesteld liep de breuklijn bij dat laatste thema tussen een 'vraaggestuurde' en een 'aanbodgestuurde' journalistiek. Als afsluiter leerde Siegfried Bracke de geboeide jongeren enkele kneepjes over de **omgang met de pers**. Drie stelregels: niet liegen, vriendelijk blijven en eenvoudige taal gebruiken. Vooral die laatste stelregel is moeilijker dan ze lijkt!

Armoede in Zuid-Afrika

Begin oktober gaf kersvers senator en Zuid-Afrikaliefhebber Piet De Bruyn een bijzonder gesmaakte uiteenzetting over de demografische situatie in het meest zuidelijke land van het zwarte continent.

De uiteenzetting van Piet was vooral confronterend. Een twintigtal jaar na het einde van de apartheid is de **sociale ongelijkheid tussen de verschillende bevolkingscategorieën enkel maar toegenomen**. De Zuid-Afrikaanse regering voert dan wel een 'war on poverty', maar de resultaten daarvan zijn vandaag zeker nog niet zichtbaar. Ook recente fenomenen, zoals de industriële opleving van Zuid-Afrika en de organisatie van de wereldbeker voetbal, hebben nog niet de impact die werd beoogd. Nochtans heeft Zuid-Afrika het potentieel om de leidende natie te worden in Afrika. Maar zover zijn we nog lang niet ...

Tiener-zwangerschappen: geen kinderspel

Jong N-VA deelde in Gent 'snoeptutters' en pamfletjes uit aan de schoolgaande jeugd om haar te wijzen op de risico's van tienerzwangerschappen. De medische en sociale gevolgen daarvan kunnen erg zwaar zijn. De jongeren vragen meer en doelgerichte sensibilisering rond dit onderwerp. **Vlaams Parlementslid Lies Jans (N-VA)** zal alvast een resolutie in die zin indienen.

AGENDA Jong N-VA

2 december

5 februari 2011

**Vorming: Mobiliteit. Aansluitend eindejaarsreceptie
Algemene Ledenvergadering en voorzittersverkiezing**

**Brussel
Sint-Niklaas**

Vijf jaar na het Warandemanifest

Vijf jaar geleden, in november 2005, publiceerde de denkgroep In de Warande zijn “Manifest voor een zelfstandig Vlaanderen in Europa”. De groep, onder leiding van voormalig KBC-bankier Remi Vermeiren, kwam tot de conclusie dat het Belgische federale model niet (meer) geschikt was om de uit-

Remi Vermeiren, voorzitter van de denkgroep ‘In de Warande’, en rechts Jan Jambon, die later Kamerfractie-voorzitter werd van de N-VA.

dagingen van de 21ste eeuw aan te gaan. De denkgroep stelde voor dat Vlaanderen een zelfstandige lidstaat van Europa zou worden. Dat zou niet alleen voor Vlaanderen, maar ook voor Wallonië voordelig zijn. Voor Brussel werd een aangepast statuut bepleit. De denkgroep maakte vooral een sociaaleconomische analyse, gestaafd met een vloed van cijfers en tabellen. Dat topfiguren uit het economisch leven, academici en journalisten een mani-

fest durfden opstellen voor een zelfstandig Vlaanderen en dat deden met moeilijk te weerleggen cijfers, was toen nog schokkend voor de politieke elite. Het doodzwijgen van het Manifest lukte niet, de demonisering van de leden verliep iets beter. Een van hen kreeg zelfs moeilijkheden in zijn bedrijf en moest ontslag nemen. In vijf jaar is er toch

veel veranderd. Na de publicatie van het Manifest zegden velen dat ze de analyse van het Warandemanifest wel deelden, maar niet de conclusie van een zelfstandig Vlaanderen. In 2010 is het niet meer zo extreem het Belgische federale model onefficiënt te noemen. Communautaire en sociaaleconomische problemen staan niet meer los van elkaar. Het Warandemanifest was in die zin baanbrekend.

MEERWAARDE

In de bres voor de Koerden

Vanaf de late jaren zestig hebben politici in Vlaanderen oren gehad naar de problemen van de Koerden. Aanvankelijk bleef de Koerdische interesse nog beperkt tot een paar gepassioneerde enkelingen zoals de VU'ers Willy Kuijpers en Jaak Vandemeulebroecke, maar geleidelijk aan groeide het draagvlak. “In de Bres voor de Koerden” gaat over het engagement van die politici voor de rechten van de Koerden. In het boek maakt Marlies Casier, onderzoekster aan de Universiteit Gent, een balans op van het solidariteitswerk in Vlaanderen voor de Koerden in Turkije. Ze sluit het boek af met een vooruitblik: zal de toekomst voor de

Koerden in Turkije in een uitgebreid Europa liggen of blijven de poorten beter dicht?

Bestellen? Maak 17 euro over op rekeningnummer 001-2068530-81 van het Koerdisch Instituut vzw met vermelding “In de Bres voor de Koerden”. U krijgt het 165 bladzijden tellende boek vervolgens thuis bezorgd.

5 x gratis

Van het Koerdisch Instituut Brussel mogen wij “In de bres voor de Koerden” weggeven aan vijf lezers die het antwoord kennen op de vraag “Hoe heet de Koerdische TV-zender die onder Deense licentie uitzendt vanuit Denderleeuw?” Stuur uw antwoord voor 25 november naar magazine@n-va.be of naar N-VM, Koningsstraat 47 bus 6, 1000 Brussel.

De winnaars van “Vertelsels van een nar” zijn: W. De Meyer (Zomergem), R. Loecx (Hamme) en S. Van de Putte (Overmere).

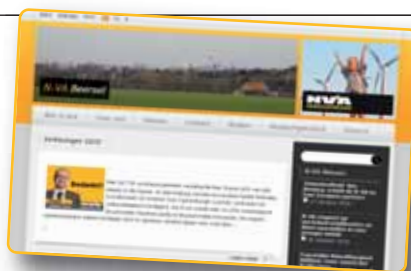
N-VA-afdelingen in cyberspace

Na een intensieve periode van ontwikkelen en testen is het internetplatform voor de afdelingswebstekken sinds enkele weken operationeel. Vele afdelingen hebben ondertussen beslist om van dit nieuwe systeem gebruik te maken.

De N-VA-afdelingen zullen enkel maar voordelen aan dit nieuwe systeem ondervinden. Het platform is gebruiksvriendelijk, ligt in lijn met

de partijhuisstijl en bevat een directe link met de nationale webstek. Met één muisklik stuurt u agenda-punten van de afdelingswebstek naar de nationale webstek of publiceert u nationale persberichten. Het enige waarvoor de afdeling zelf nog moet instaan, is de inhoudelijke invulling. **Het partijsecretariaat biedt de technische ondersteuning gratis aan.** Afdelingen die een afdelingswebstek wensen, kunnen die via hun voorzitter of secretaris aanvragen op het partijsecretariaat.

Contact: Alexandra Van Hecke
t. 02 219 49 30
alexandra.vanhecke@n-va.be

Nationale vormingssessie

Als bijkomende ondersteuning organiseert het partijsecretariaat op zaterdagvoormiddag 4 december 2010 in het PIVO in Asse een **nationale vormingssessie over het nieuwe platform voor de afdelingswebstek**. De vorming is niet absoluut vereist om te starten met uw nieuwe afdelingswebstek maar is een extra hulpmiddel bovenop de uitgebreide handleiding die de webbeheerder zal ontvangen. Alle afdelingsvoorzitters en -secretarissen hebben een uitnodiging ontvangen. Ze beslissen samen met hun afdelingsbestuur wie ze voor dit vormingsmoment afvaardigen.

'Nu durven verankeren'

Na de vormingsdagen 'Politieke communicatie voor afdelingen' en de vormingssessie over de nieuwe lokale webstek lanceert het partijsecretariaat een derde initiatief: **een video-boodschap voor alle N-VA-kaderleden, vrijwilligers en sympathisanten.**

Het partijsecretariaat maakte een professionele en afwisselende reportage van elf minuten. We zijn

hiervoor enkele kaderleden, personeelsleden en lokale mandatarissen gaan interviewen en hebben gedraaid op verschillende N-VA-activiteiten. Bart De Wever leidt de reportage in en moedigt afdelingen en arrondissementen aan om zich **lokaal te verankeren met het oog op de lokale verkiezingen in 2012.**

De video blikt terug op de verkiezingsoverwinning van juni 2010 en de steile groei van kleine naar grote partij.

De uitdaging ligt voor de hand: afdelingen **moeten in de aanloop naar 2012 'nu durven verankeren'**. De reportage toont aan dat veel afdelingen al actie ondernomen hebben. Er worden meer huis-aan-huisbladen gemaakt en verdeeld, activiteiten georganiseerd en nieuwe afdelingen opgestart.

Afdelingen en arrondissementen kunnen de reportage vertonen op inhoudelijke activiteiten zoals openledenvergaderingen, politieke cafés, gespreksavonden en arrondissementele vergaderingen. **Wie het filmpje wil vertonen, kan via de afdelingsvoorzitter of -secretaris de DVD lenen van het partijsecretariaat.** Contact: Hans Govaerts
t. 02 219 49 30 - hans.govaerts@n-va.be

Nieuwe gezichten op het partijsecretariaat ...

Na de verkiezingsoverwinning van 13 juni zocht en vond de N-VA samen met het onafhankelijke wervingsbureau MenT Associates een heleboel medewerkers ter versterking van het partijsecretariaat. Wij stellen hen graag even aan u voor.

Het **team organisatie**, aangestuurd door **Fons Duchateau**, verwelkomt vier nieuwe provinciale bewegingsverantwoordelijken. De aanwerving van een bewegingsverantwoordelijke voor de provincie West-Vlaanderen zit nog in de pijplijn.

Maarten Vanderhenst
bewegingsverantwoordelijke
Antwerpen

Sabine Vermeulen
bewegingsverantwoordelijke
Oost-Vlaanderen

Wouter Raskin
bewegingsverantwoordelijke
Limburg

Ine Tombeur
bewegingsverantwoordelijke
Vlaams-Brabant

Voormalige secretariaatsmedewerkster **Natasza Wisniewska** wordt binnen het team verantwoordelijk voor de ledenadministratie. **Marie-Roos Maes** (boekhouding), **Kevin Vincke** (secretariaat partijbestuur/partijraad en logistiek), **Arnout De Cuyper** (lokaal beleid) en **Hans Govaerts** (nationaal bewegingsverantwoordelijke) verzekeren de continuïteit van het team.

Het **team communicatie**, met **Nele Hiers** als coördinator, wordt versterkt met ombudsvrouw **Karen Van Herck**, die schriftelijke en telefonische publieksvragen zal beantwoorden. Het team blijft verder bestaan uit **Roger Van Houtte** (tekstschrijver), **Xavier Lesenne** (redactie), **Marleen Vanderborgt** en **Alexandra Van Hecke** (beiden online communicatie).

Karen Van Herck
ombudsvrouw

Viviane Steppe
verantwoordelijke
personeelsbeleid

Ruth Pieters
persoonlijk
assistente voorzitter

Veerle De Vos
persoonlijk
assistente directeur

Mariam Al Merrouni
persoonlijk
assistente woordvoerder

Directeur **Piet De Zaeger**, partijwoordvoerder **Jeroen Overmeer** en algemeen voorzitter **Bart De Wever** worden ondersteund door vier nieuwe medewerkers.

De nieuwe **studiedienst**, onder leiding van **Guy Clémer**, stellen wij u graag voor in het volgende magazine!

... en in de Kamer- en Senaatsfracties

In Kamer en Senaat stelden we een pool samen van voorlopig vijftien universitaire fractiemedewerkers, elk met hun eigen specialiteit. Rechtstaand van links naar rechts: **Berten Vermeulen**, **Herwig Hermans**, **Wim Mommaers**, **David De Bels**, **Jef Jaenen**, **Simon Put**, **Jeroen Denissen**, **Jan Van de Vreken**. Zittend van links naar rechts: **Brecht Arnaert**, **Luc Dubois**, **Joren Vermeersch**, **Willem Wevers** en **Tillo Baert**. Niet op de foto: **Benjamin Muylaert** en **David Rombouts**.

© Miel Pieters

Fractiesecretaris **Rob Van de Velde** (Kamer), administratief bijgestaan door **Philip Cools**, en fractiesecretaris/woord-

Rob Van de Velde
fractiesecretaris
Kamer

Annemie Nijs
woordvoerder
Kamer

Valerie Van Peel
fractiesecretaris/
woordvoerder Senaat

voerder **Valerie Van Peel** (Senaat), met als rechterhand **Bert Jansen**, sturen de vijftien universitaire medewerkers aan. Voormalig VRT- en VTM-journaliste **Annemie Nijs** werd aangetrokken als woordvoerder van de Kamerfractie.

Voor onze 27 Volksvertegenwoordigers en 14 senatoren zochten en vonden we telkens een **persoonlijke medewerker**.

Koen Algoed, kabinetschef van Philippe Muyters

© T. H. H. H.

Koen Algoed is de kabinetschef van minister Philippe Muyters. Hij was voorheen professor economie aan de Hogeschool-Universiteit Brussel en hoofd van Vives. Als een van de N-VA-specialisten op het vlak van de Bijzondere Financieringswet beleeft hij drukke tijden.

Zaterdagavond

We zijn uitgenodigd op het huwelijksfeest van mijn secretariaatsmedewerkster Awatif op het provinciaal domein van H el cine. Het is een kleurrijk en warm feest in Marokkaanse traditie, met muzikanten die (bijna) iedereen spontaan op de dansvloer krijgen. Een naar onze normen late maar heel lekkere en uitgebreide feestdis valt ons te beurt. Zonder angst voor alcoholcontroles of vooruitzicht op een kater keren we in de vroege uurtjes naar Leuven terug.

Dinsdagvoormiddag

Dinsdagvoormiddag sta ik voor de klas! Op uitnodiging van de professoren Annie Hondeghem en Bart Maddens hou ik aan de K.U. Leuven een gastcollege bestuurskunde/politicologie voor de studenten van de derde bachelor politieke en sociale wetenschappen. Net zoals vorig academiejaar geef ik een overzicht van de diverse financieringsbronnen van de Gemeenschappen en Gewesten zoals die zijn vastgelegd in de Bijzondere Financieringswet van 1989. Dat is een nogal technische materie. Ik probeer het voor de studenten wat verteerbaarder te maken door af en toe een puntje van de sluijer op te lichten over de werkzaamheden van de zogenaamde highlevelgroep. Tijdens de vragenronde achteraf krijg ik meermaals de gelegenheid om de actualiteit te duiden. "Kan ook de Koninklijke Verduidelijker niet rekenen?",

vraagt een snuggere student. Ik richt mijn pijlen op sp.a. De socialisten hebben de bal al vaak misgeslagen, zowel in de highlevelgroep als in hun reactie op de berekeningen van de verduidelijker.

Dinsdagnamiddag

Op de trein naar Brussel eet ik een broodje en om kwart voor twee ben ik terug op het kabinet. In de namiddag is er een terugkoppeling met kabinetsmedewerkers over een aantal lopende dossiers op het vlak van financiën, sport en werk. De medewerkers op ons kabinet zijn dun gezaaid maar het zijn stuk voor stuk mensen waarmee je naar de oorlog kan.

Woensdagavond

Overleg over een convenant dat we moeten afsluiten met een belangrijke sector. Met die convenanten wil Philippe Muyters als minister van Werk de sectoren stimuleren om bijkomende acties te ondernemen, bijvoorbeeld voor een betere aansluiting van schoolverlaters op de arbeidsmarkt en voor meer diversiteit in de tewerkstelling.

De aanpak is anders dan bij de vorige minister van Werk: er zijn minder administratieve lasten tijdens de uitvoering maar er is meer overleg en onderhandeling bij de opstart van een convenant. De betrokken sector wil echter alles bij het oude houden. "Wij zijn goed bezig, geef ons dus maar een blanco cheque", is de teneur. Ze houden de boot af maar met dit gesprek willen we hen een laatste kans bieden om dit jaar nog een convenant te kunnen afsluiten. Gelukkig begrijpt de voorzitter van de Raad van Bestuur dat ook een sector die claimt goed bezig te zijn, ambitieus moet blijven en zijn aanvraag tot die sectormiddelen moet verantwoorden!

Het voorbeeld van Cato de Oude

Cato de Oude, die leefde van 234 tot 149 voor Christus in het oude Rome, was een bevlogen man. Heel zijn leven streed hij tegen dé vijand van die tijd, Carthago. Elke redevoering die hij in de Romeinse Senaat hield - over welk onderwerp dan ook - sloot hij af met de zinsnede “Ceterum censeo Carthaginem esse delendam”, wat betekent: “Overigens ben ik van mening dat Carthago moet worden verwoest.”

Het zinnetje is bekend bij iedereen die ooit Latijn heeft moeten leren. Het is een voorbeeld van de werkwoordvorm *gerundivum*. Het idee dat een ouwe zeur elke toespraak eindigde met dezelfde gespierde raad, zorgde voor enig amusement in mijn humaniorajaren. Sommige leraars hadden overigens ook steeds dezelfde moraliserende boodschap.

Ik moest onvermijdelijk aan Cato de Oude denken toen ik in *De Morgen* het lijstje zag van 200 “artiesten, auteurs, acteurs en journalisten” die vinden dat het Vlaams-nationalisme een bekrompen en op uitsluiting gerichte ideologie is die het best bestreden kan worden. Want “het is de solidariteit die een cultuur groot maakt”, zo stond er boven het ingezonden opiniestuk. België is het laatste baken van solidariteit in een bekrompen wereld. De Vlaamse cultuur en de identiteit zijn gewoon een aberratie. En de sociale zekerheid is de “mooiste kathedraal van het land”. De cultuurdragers hebben - in tegenstelling tot Herman Van Rompuy - wel gezien dat de N-VA pro-Europees is. Waarom? Omdat “het supranationale Europa een beleid voert waarbij de sociaaleconomische agenda van de Vlaams-nationalisten perfect aansluit”. En dat is uiteraard een verfoeilijk rechts anti-sociaal beleid.

Bij de ondertekenaars - eerder BB's, bekende Belgen, dan cultuurdragers - stond onder meer de naam Paul Goossens, een icoon van het progressieve denken van mei '68 tot Guy Verhofstadt. Goossens is een groot talent. Bijna elk stukje dat hij nog mag plegen in een kwaliteitskrant eindigt met een sneer naar de N-VA, als heel de column al geen regelrechte aanval is

tegen die partij. Ik vind dat hij dat goed doet. Als hij in de laatste paragraaf al eens zijn uithaal vergeet, blijf ik verweesd achter. De sneer hoort erbij, zoals “ceterum censeo Carthaginem esse delendam” bij Cato. Vervang Carthago door de N-VA en je bent er. Schrijft Goossens een stuk over het schokkende Brusselse armoederapport dan eindigt dat met de zin “Eenmaal onafhankelijk laat Vlaanderen Brussel immers definitief los. Dat verklaart waarom N-VA voor Brussel hooguit een gedoogbeleid, een eufemisme voor een verrottingsstrategie, wil aanvaarden”. Voilà. De N-VA als de ultieme verantwoordelijke voor de armoede in Brussel.

In een column waarin het gaat over alles wat niet deugt, van Sarah Palin en de Amerikaanse conservatieven over de IJzerbedevaart tot de pedofiele kerk van Vlaanderen en de Danneels-tapes, volgt op het einde een meesterlijke overgang: “Drie dagen na de publicatie van de bandjes werd een jonge senator van de N-VA verplicht om op te stappen. De partijtop pikte het niet dat ze in een rocambolesk drugsavontuur opdook. Een crimineel feit werd haar niet ten laste gelegd, toch kreeg ze de zwaarste sanctie. Het contrast met de affaire-Vangheluwe kan moeilijk groter zijn”. Een prachtige vergelijking, nietwaar. Hoe onrechtvaardig kunnen de katholieke wereld en de N-VA toch zijn.

België is het laatste baken van solidariteit in een bekrompen wereld.

Een gastcollege van N-VA-voorzitter De Wever in Gent was dan weer een voorzet voor open doel. Goossens vergeleek de N-VA-voorzitter met Haider en Wilders. En in de laatste paragraaf de prachtige zin: “De ervaring leert dat elk nationaal identiteitsdebat ontspoorde. In Frankrijk ging het fout en ook bij De Wever sluipde de vreemde, zo niet de vijandige Andere binnen: de Belg”. En die domme studenten hadden dat niet door. Best dat Paul Goossens er nog was.

Roger Van Houtte was vele jaren dagbladjournalist. Hij hanteert nu de pen als tekstschrijver voor de N-VA. In deze rubriek geeft hij om de maand zijn eigen kijk op de actualiteit.

Senator Huub Broers

1

Wat was jouw doorslaggevende reden om voor de N-VA te kiezen?

Ik balanceerde al jaren op een bijzonder dunne grens. Het kartel N-VA/CD&V was toen de uitweg voor mijn politieke gevoelens. Toen dat uiteenspatte, koos ik radicaal voor de partij die mijn visie wél trouw bleef. Dat zei ik al duidelijk toen er nog geen sprake was van een Senaatszetel.

2

Op welke dossiers wil jij je de komende maanden zeker toelekken?

Ik maak mijn keuze op basis van mijn jarenlange politieke ervaring. Als burgemeester (van Voeren, n.v.d.r.) sta ik in voor de algemene veiligheid van de inwoners. Daarom dus: politie, brandweer en civiele bescherming. Als ervaringsdeskundige in taalgrensproblematiek en taalfaciliteiten ga ik ook nauwlettend toezien op wat de staatshervorming wordt, en op de correcte toepassing van de taalwetgeving. In dat verband heb ik - ook als niet-jurist - een bijzondere interesse voor de adviezen en de werking van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht en voor de uitvoering van de arresten van de Raad van State. De mensen kennen veelal het verschil niet tussen de waarde van loutere adviezen enerzijds en arresten anderzijds. Dat scheelt nochtans een slok op een borrel.

3

Hoe groot is voor jou de stap van de gemeentepolitiek naar de nationale arena?

Die stap is enorm groot. In de gemeente heb ik de touwtjes overwegend zelf in handen. In de nationale politiek moet ik nog heel veel leren. Sommige dingen verbazen mij nog elke dag. De eerste weken liep ik hopeloos verloren en kende ik zelfs onzekerheid. Ik stelde mij de vraag of ik niet de spreekwoordelijke brug te ver gesprongen was. Dankzij de hulp, de inspiratie en de keuze van mijn "vakgebieden" gaat het duidelijk beter.

4

Naast wie zou je graag in een vliegtuig zitten en waarom?

Ik heb een onmeetbare vlieg angst. Dus ik blijf liever met mijn twee voetjes op de grond. Als ik dan toch de lucht in moet, heb ik veel afleiding nodig: een goede humorist die mij de fobie doet vergeten, of aartsbisschop Léonard, die ik tussen hel en hemel wil aanspreken over zijn inspanningen om de Kerk waarmee ik grootgebracht werd naar de verdoemenis te leiden. Als grote bewonderaar en voetbalfanaat lijken enkele uren met Steven Defour ook wel snel voorbij. En tussendoor mag Hanne Decoutere mij interviewen (lacht).

5

Welke vraag wil jij stellen aan Vlaams Parlementslid en gemeenschaps-senator Helga Stevens?

Helga, je hebt familie in Voeren en Limburgse roots. Ervaar je dat soms nog in je werk?

Erkenningsnummer P2A9064
Toelating gesloten verpakking -
9099 Gent - X BC 4238

V.u. & afzendadres:
Bart De Wever, VPRTI vzw,
Koningsstraat 47 bus 6 - 1000 Brussel

Maandelijks behalve in juli en augustus.

Afgiftekantoor Gent X
november 2010

Nieuw-Vlaams Magazine

Colofon

Nieuw-Vlaams Magazine wordt uitgegeven door vzw Vlaams Pers-, Radio- en TV-instituut en is het partijblad van de Nieuw-Vlaamse Alliantie (N-VA). Het wordt verzonden onder een folie op basis van zetmeel die 100 % biologisch afbreekbaar is.

Eindredactie:

Nele Hiers, Xavier Lesenne.

Medewerkers:

Mariam Al Merrouni, Ellen Devriendt,
Hans Govaerts, Tinne Stukkens,
Katrien Uyttersprot, Roger Van Houtte,
Erwin Verbeke, Willem Wevers.

Coördinatie:

Piet De Zaeger.

Vormgeving en druk:

JM-Grafische vormgeving, Spiegel 1,
9860 Oosterzele, T. 09 362 74 33.

Foto vooraf: © N-VA

onderaan van links naar rechts

© SXH - © N-VA - © Isopix

Jaarabonnement:

€ 12,50 op rekeningnummer
435-0259701-15 van VPRTI vzw.

Contact:

T. 02 219 49 30

Fax 02 217 35 10

E-post: magazine@n-va.be

Dit nummer werd afgesloten op
vrijdag 5 november 2010.

Wenst u onze wekelijkse digitale
nieuwsbrief te ontvangen?
Schrijf u dan nu in via
www.n-va.be/nieuws/inschrijven